

ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΕΣ

Η ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ ΓΡΑΝΙΤΣΑ

(Μυθιστορηματικές περιπέτειες χειρογράφων)



Στέφ. Γρανίτσας

Κατά τις τελευταίες ημέρες του Δεκεμβρίου του 1913, ο μακαρίτης Στέφανος Γρανίτσας, καθήμενος στη Βουλή, και μη έχοντας διάθεση να παρακολουθήσει κάποιαν άνωια σύζητησι, σκέφτηκε ν' απενθνή, επί τη ευκαιρία της ερχομένης πρωτοχρονιάς, του 1914, ευχές εμμετρες στο Βασίλει, τον Πρωθυπουργό, και στους τότε άρχηγούς των κομμάτων.

Η ευχές αυτές, ή όποιες είχαν, όπως θα διηγηθώμεν παρακάτω, μυθιστορηματικές περιπέτειες, ήσαν ή εξής :

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ

Ζήθι, μεγάλε Βασιλιά, κι' άνδρείε στρατηλάτη,

για νάσαι κάφρος πάντοτε, μέσ' των έφθών τού μάτι, ΣΤΟ ΒΕΝΙΖΕΛΟ.

Πολλές διαβιβάζομεν, ευχές εις τόν Λεοντήρ που τόν αΐωνα τόν χρυσούν, στόν τόπο μας θά φέρη.

Νά ζήση χρόνια πάμολλα, καλά κι' εντυχιμένα, νά νάχη μέ τόν Κλέαρχο, τιά πατάρ... χωρισμένα ! ΣΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΗ.

Στόν Ουετόκη μιά μικρή, θά δώσωμε εύχούλα,

νά είνε πάντα δροσερός, κι' αφράτος σάν τζογούλα. ΣΤΟ ΡΑΛΛΗ.

Στό Ράλλη από καθαράς, εύχόμεθα καρδιάς,

νά μή ξαναβήθι βουλευτής, στό μέλλον... Αρκαδίας.

ΣΤΟ ΜΑΥΡΟΜΙΚΑΛΗ.

Στόν Κυριακούλη μιά ευχή, θά δώσωμε μεγάλη, μέ τόν καιρό στά πράγματα, νά ξαναβή και πάλι.

ΣΤΟ ΓΟΥΝΑΡΗ

Στό Γούναρη εύχόμεθα, Πρωθυπουργός νά γίνη, και προσοχή στις νυμφούλες, τού Κόντε νά μή δίνη.

ΣΤΟ Ν. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟ

Εις τόν Δημητρακόπουλο, εύχόμεθα νά πάση τήν άρχηγίαν κόμματος, για νά πατή ποδάρι.

ΣΤΟ ΜΕΡΚΟΥΡΗ.

Ν' άναστηθώ εύχόμεθα στόν Σπύρο, ό πεθαμένον, γιατί' έτσι πάλι Δήμαρχος—αυτός μπορεί νά γίνη !...



Η ευχές αυτές έξέδθησαν στόν κ. Μαργαντωνάχη για νά παραδοθών στόν Βενιζέλο.

Ο κ. Μαργαντωνάχης όμως, είτε γιατί τις λησμόνησε, είτε γι' άλλους λόγους, δέν τις έδωσε κι' ελημοσηθήσαν σ' ένα φάκελλο μέ άλλα διάφορα χαρτιά, τά όποια παρεδόθησαν κατόπιν στόν μακαρίτη Ρέπουλη.

Μετά καιρό, ό Ρέπουλης έγινε Γενικός Διοικητής Μακεδονίας. Έκει τόν παρακολούθησε κι' ό φάκελλος τών έγγραφών του καί τού Γρανίτσα ή ευχές.

Ένα απόγευμα στό Ξενοδοχείο «Σπλιέντιτο» τής Θεσσαλονίκης, όπου ήμενε ό Ρέπουλης, ξεφολλίζοντας τά χαρτιά του, τις βρήκε και τις έστειλε στό Βενιζέλο μέ τόν Γιάννη Μάλλωση. Ο Μάλλωσης τις παρέδωσε στό Μαργαντωνάχη, για νά τις δώσει στόν Πρωθυπουργό, αλλά ό κ. Μαργαντωνάχης καί πάλι τις άπέλησε.

Έτσι έμειναν σέ μιά γωνιά τού Γραφείου του, ώς πού έφτασαν τά γεγονότα τού εμφύλιου σταυρού.

Όταν έγινε ή κατάληψη τής οικίας τού κ. Βενιζέλου και ή σχετική έξρενα, βρέθησαν και ή Πρωτοχρονιάτικες αυτές ευχές, ή όποιες, ώς μη ύπαρχε, από χέρι σέ χέρι, έφτασαν μέχρι τού μακαρίτη Καβαράχη.

Ο Καβαράχης, θέλοντας νά κινή στό Βενιζέλο μιάν έκκληση, τού τις απέστειλε, διά τού κ. Καλέωρα, άν δέν άπατομέθα.

Ο κ. Καλέωρας όμως είδε τόν πρωθυπουργό, μίλησε μαζί του, αλλά λησμόνησε νά τού δώσει τις ευχές. Τις θυμήθηκε μόνον όταν έφυγε. Για νά μιν ένοχλήση λοιπόν τόν Πρωθυπουργό, τις έδωσε στόν κ. Μαργαντωνάχη νά τις δώσει.

Αλλά ό Μαργαντωνάχης καί πάλι τις λησμόνησε. Έτσι ήθε ό Νοέμβριος τού 1920 κι' ό Βενιζέλος έφυγε απ' τήν Ελλάδα.

Ο κ. Σαρδάρης, άν ένθνηομέθα καλά, είχε μείνει στό σπίτι τού κ. Πρωθυπουργού τότε και τακτοποιώντας τά έγγραφα του βρήκε και τις ευχές. Έπειδή δέ τού άρεσαν, τις έστειλε, τήν παραμονή τής Πρωτοχρονιάς τού 1922 στή Γαλλία, νά τις διαβάση ό Βενιζέλος.

Πάλιν όμως δέν τις διάβασε ό κ. Πρωθυπουργός. Ο Θεός ζήσει σέ τίνος τά χέρια παρήτασαν κι' έμειναν θαμνές άρκετόν καιρό. Έως στό καίτοι Κλέαρχον.

Έτσι παρατεταμένες τις βρήκε τέλους τις ευχές αυτές ένας άξιοματικός από τούς άνθρώπους που παρακολούθησαν τόν Πρωθυπουργό στήν έξορία του και τις έδωσε στό Μαργαντωνάχη.

Περύσιγο! είτε τότε ό κ. Κλέαρχος. Αυτές ή ευχές μας χειρονομούν όσον πάμε κι' όσον σταθούμε... Και διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τών ευχών στόν άξιωματικό, όπως τις γράφομε παραπάνω.

Ο Βενιζέλος έλειπε τότε στή λουτρά.

Αποφάσισαν λοιπόν μόλις γυρίσει νά τού τις διαβάσουν, αλλά ήθε έντομετάξυ ή καταστροφή τού 1922, τά μεγάλα γεγονότα τής μεταπολιτείας και ή ευχές λημοσηθήσαν μέχρι σήμερον, όπως, έτυχε ό κληρός στό «Μαυκοίτο», νά τις προσέφη διά τής παρούσης σελίδος, στόν Έλληνα Πρωθυπουργό.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ

Μια φορά παρουσιάστηκαν σ' ένα άγγλικό δικαστήριο για νά άνασταθών δύο γηραιά άδελφά όνομαζόμενα Έλις, (τό επώνυμο αυτό σημαίνει άγγλική ιεραία).

- Πόσον έτών είσαι ; ρώτησε τόν πρώτο ό δικαστής. - Ογδόντα. - Ποιόν γένος είσαι, μιν τήν αλήθεια, βέβαια θά άπέχη από τά οίνοπνευματώδη, δέν είς' έτσι ; - Μονάχα καθαρό νερό πίνω ! - Ποιόν καλή. Πήγαυον. Έλα τιά καλύτερο τόν δεύτερο και τόν ρώτησε : - Έσύ πόσον χρονών είσαι ; - Ογδόντα τεσσάρων.

- Τι, είσαι μεγαλύτερος κατά τέσσαρα χρόνια από τόν άδελφό σου που είσαι πού ρωθοκόκκινος απ' αυτόν ; Υποθέτω πως δέν άρχης βάλει ποτε στά στόμα σου ποτά.

- Δέν μπορώ νά σές γάρωψη τήν αλήθεια, κόρη δικαστή. Όσο βαστούν τά κόττα μου, τόσο σέ ζωώ νά πείω νά κοιμηθώ ξεμειθιστός !...

- Α, ά ! φρονάξε κατάληκτος ό δικαστής. Καθώς βλέπω οί... Έλις, άγίζιζον και στην ξηρασία και στην έγρησια !

- Δέν μιλάς σοβαρά, Λίζα. - Μιλό σοβαρά. - Μα... τό ξέρεις, Λίζα, άγαπού τόν άνθρωπο που άγαπάς και σέ. - Νά, τό ξέρω. Τό ξέρω και σού λέω : Μην κλαίς, σόπτασε και βασίσεις σέ μένα. - Καί σέ, Λίζα ; Έσύ, καιμένη μου Λίτσα ; - Μή σέ γνοιάξη για μένα, άδελφούλα μου. Θα δής άν είμαι ζωνή ή όχι νά κρατήσω τό λόγο μου. - Θέλεις νά θυσιαστής πρós γάμον μου, Λίζα ; Θέλεις νά θυσιαήσης τήν άγάπη σου ; Α, όχι, δέν τό θέλω αυτό, άγάπη μου, ξέρω πόσο θά ύποφέρης εξ αιτίας μου. Κι' έπειτα κι' ό Γίωργος σ' άγαπάει... - Πραγματικά ή θέσις τους ήταν τραγική. Κι' ή δού άδελφές έμειναν εκεί, μέσα στό σκοτάδι, άφρατή ώρα, άγκαλιασμένες και κλαίγοντας άπελευπόμενα. Άόκνησαν έτσι, ποός ζήσει πόσην ώρα, άν δέν άκούγονταν ξαφνικά ή φωνή τής κ. Λιναυδά.

Η μητέρα τους είχε άνησυχίσει κι' είχε βρει τό παράθυρο. - Η μαμά ! είτε ή Λίζα και σημάδισε κρατώντας τήν άδελφή τής. Τής σφουγγίσε τά μάτια μέ τό μαντήλι τής και προζώρησε κι' ή δού πρós τό σπίτι. - Τή νύχτα, θά τό ποίω καλύτερα στήν καρδιοπαθειά μου, τής πηθώρισε ένώ άνέβαιναν τις σκάλες.

Η Λίνα άναστήναζε.

Στό τραπέζι ή δού άδελφές ήσαν μελαγχολικές. Μάτια προσπάθησε ή μητέρα τους νά μάθη τί τους συνέβαινε. Δέν μιλούσε ούτε ή μη ούτε ή άλλη.

Έτσι τό δείπνο τους δέν κράτησε ποιά κι' άποτραβήθησαν γρήγορα στίς καρδιοπαθειάδες τους για νά κοιμηθών.

Όταν ή δού άδελφές βεβαιώθησαν πως ή μητέρα τους είχε πλαγιάσει, κάθισαν ή μη κοντά στην άλλη, απομυστικισμένα νά ξηγηθών ποιά γιά πάντα.

(Αξιοποιεί)

